

Sygn. akt IV U 146/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania H. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 15 stycznia 2015 r. Nr (...)

w sprawie H. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonej H. A. przysługuje prawo do renty socjalnej od dnia 01 lutego 2015 r. do dnia 31 stycznia 2017 r.

Sygn. akt: IV U 146/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 stycznia 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.4 ust.1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej odmówił H. A. prawa do renty socjalnej, wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 08.01.2015 r. nie stwierdziła u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła H. A. wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty socjalnej, podnosząc że od prawie 11 lat jest uznawana za osobę całkowicie niezdolną do pracy oraz iż w tym czasie jej stan zdrowia nie poprawił się tylko znacząco pogorszył (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienia zawarte w obu zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 2-3).

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 28 listopada 2014 r. ubezpieczona H. A. urodzona (...) złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej (wniosek k.94 a.r.). H. A. miała przyznane prawo do renty

socjalnej do dnia 31 stycznia 2015 r. na podstawie decyzji z dnia 29 stycznia 2010 r. (decyzja z dn. 29.01.2010 r. k. 89 a.r.). Ubezpieczona rentę socjalną pobierała od dnia 1 lipca 2004 r. (decyzja z dn. 09.08.2004 r. k. 24 a.r.).

Ubezpieczona w wyniku rozpoznania wniosku z dnia 28.11.2014 r. została skierowana na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 15 grudnia 2014 r. stwierdził, że H. A. nie jest całkowicie niezdolna do pracy (wypis orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.96 akt organu rentowego).

Od wymienionego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS H. A. złożyła sprzeciwy do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (k.97 a.r.).

Komisja Lekarska ZUS nr (...) w orzeczeniu z dnia 8 stycznia 2015 r. stwierdziła, że H. A. nie jest całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 08.01.2015 r. k.99 a.r.).

Decyzją z 15 stycznia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej odmówił H. A. prawa do renty socjalnej (decyzja k. 100 a.r.).

Biegły lekarz ortopeda – traumatolog w opinii sporządzonej na zlecenie sądu rozpoznał u H. A. wrodzony niedorozwój obu kończyn dolnych, w tym większą niesprawność lewej kończyny dolnej, stan po trzykrotnym wydłużaniu lewej kończyny dolnej, chorobę zwyrodnieniową lewego stawu kolanowego, otyłość. Biegły wskazał, że ubezpieczona ma wrodzoną dysfunkcję kończyn dolnych, w tym większą lewej kończyny dolnej. W obrębie lewej kończyny dolnej miała skrócenie ok. 8 cm, wrodzony brak kości strzałkowej, zniekształcenie stopy z brakiem V promienia, brak kości skokowej i z powodu tej dysfunkcji przebyła trzy cykle wydłużania kończyny. Obecnie skrócenie lewej kończyny dolnej wynosi ok. 2 cm. Ubezpieczona chodzi o kulach, chód jest niesprawny, chwiejny i niepewny. Ma dolegliwości bólowe lewego stawu kolanowego, obu stóp i obu stawów skokowych. W badaniu klinicznym biegły stwierdził również: koślawość obu stawów kolanowych, ograniczenie zgięcia obu stawów kolanowych do 120° (norma wynosi 140°), zniekształcenie obu stóp, brak palców V, stopy płasko – koślawe, przykurcze zgięciowe obu stawów skokowych – ruchy 0-0-30, szczytkowy palec V ręki lewej, bolesność w dolnej części odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Biegły po zbadaniu ubezpieczonej i przeanalizowaniu jej stanu klinicznego stwierdził znacznego stopnia niewydolność układu ruchu. Pomimo przeprowadzonego leczenia stan układu ruchu pozwala jedynie ubezpieczonej na bardzo niesprawne poruszanie się z pomocą kul łokciowych. Ubezpieczona nie może samodzielnie chodzić po schodach, po nierównościach, ma trudności w podróżowaniu komunikacją zbiorową, z powodu używania kul łokciowych nie może przenosić przedmiotów. Biegły w podsumowaniu stwierdził, że z powodu znacznej dysfunkcji układu ruchu uznaje ubezpieczona H. A. za nadal całkowicie niezdolną do pracy w okresie od 01 lutego 2015 r. do 31 stycznia 2017 r. (opinia biegłego k. 8).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie obdarzonego przez Sąd wiarygodnością.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie H. A. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej- przed ukończeniem 25 roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie zaś z ust. 2 wskazanego przepisu, osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała, a renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Artykuł 5 ustawy o rencie socjalnej odsyła, celem wyjaśnienia znaczenia pojęcia całkowitej niezdolności do pracy do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 i 2 drugiej z wymienionych ustaw, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, a całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Sporną okolicznością w niniejszej sprawie była kwestia, czy H. A. jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej.

W celu ustalenia powyższej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy – traumatologa, który stwierdził, iż ubezpieczona ma wrodzoną dysfunkcję kończyn dolnych, w tym większą lewej kończyny dolnej. W obrębie lewej kończyny dolnej miała skrócenie ok. 8 cm, wrodzony brak kości strzałkowej, zniekształcenie stopy z brakiem V promienia, brak kości skokowej i z powodu tej dysfunkcji przeżyła trzy cykle wydłużania kończyny. Obecnie skrócenie lewej kończyny dolnej wynosi ok. 2 cm. Ubezpieczona chodzi o kulach, chód jest niesprawny, chwiejny i niepewny. Ma dolegliwości bólowe lewego stawu kolanowego, obu stóp i obu stawów skokowych. W badaniu klinicznym biegły stwierdził również: koślawość obu stawów kolanowych, ograniczenie zgięcia obu stawów kolanowych do 120° (norma wynosi 140°), zniekształcenie obu stóp, brak palców V, stopy płasko – koślawe, przykurcze zgięciowe obu stawów skokowych – ruchy 0-0-30, szczałkowy palec V ręki lewej, bolesność w dolnej części odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Biegły po zbadaniu ubezpieczonej i przeanalizowaniu jej stanu klinicznego stwierdził znacznego stopnia niewydolność układu ruchu. Pomimo przeprowadzonego leczenia stan układu ruchu pozwala jedynie ubezpieczonej na bardzo niesprawne poruszanie się z pomocą kul łokciowych. Ubezpieczona nie może samodzielnie chodzić po schodach, po nierównościach, ma trudności w podróżowaniu komunikacją zbiorową, z powodu używania kul łokciowych nie może przenosić przedmiotów. Biegły mając na uwadze przeprowadzone badanie oraz po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej uznał ubezpieczoną H. A. za nadal całkowicie niezdolną do pracy w okresie od 01 lutego 2015r. do 31 stycznia 2017 r. (opinia biegłego k. 8). Sąd uznał opinię biegłego za wiarygodną. Opinia została sporządzona przez lekarza specjalistę z dziedziny odpowiadającej schorzeniu ubezpieczonej istniejącemu od urodzenia. Opinia biegłego jest logiczna oraz została dostatecznie uzasadniona. Sporządzenie opinii zostało poprzedzone badaniem klinicznym ubezpieczonej i zapoznaniem się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie. Biegły jednoznacznie wypowiedział się, że z powodu wrodzonej dysfunkcji obu kończyn uznaje ubezpieczoną za nadal całkowicie niezdolną do pracy w okresie od 1 lutego 2015 r. do 31 stycznia 2017 r. Całkowita niezdolność do pracy powstała zatem z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed 16 –rokiem życia.

Wskazać należy, iż zastrzeżenia organu rentowego do opinii są jedynie polemiką z oceną stanu narządu ruchu ubezpieczonej. Zastrzeżenia ograniczają się jedynie do stwierdzenia, że istnieje znaczna rozbieżność w badaniu przeprowadzonym przez biegłego a badaniem komisji lekarskiej ZUS. Sąd powyższego zarzutu nie uznał za zasadny. W ocenie Sądu ocena stanu narządu ruchu dokonana przez biegłego lekarza ortopedy jest prawidłowa. Na marginesie należy również wskazać, iż nawet nie mając wiedzy medycznej każdy postronny człowiek widząc w jaki sposób o kulach porusza się ubezpieczona i widząc stan jej kończyn dolnych nie stwierdziłby, że poruszanie się ubezpieczonej jest samodzielne i wydolne tylko z niewielkim utykaniem jak to wskazała komisja lekarska w orzeczeniu z 8 stycznia 2015r.

Sąd uznając opinię biegłego lekarza ortopedy za wiarygodną i dostatecznie uzasadnioną uznał, że brak jest podstaw do dopuszczenia dowodu z nowej opinii biegłego tej samej specjalności na wniosek organu rentowego i ten wniosek oddalił.

Mając na uwadze przeprowadzony dowód z opinii lekarza ortopedy Sąd uznał H. A. za okresowo całkowicie niezdolną do pracy od 1 lutego 2015 r. do 31 stycznia 2017 r. z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałego przed 16 – rokiem życia (w przypadku ubezpieczonej istniejącym od urodzenia). Tym samym ubezpieczona spełniła wszystkie wymagania konieczne do przyznania jej renty socjalnej na dalszy okres.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.